

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Marina Llansana Rosich

L'homenatge més gran

Si vostè és una de les 64.000 persones que durant el confinament van enviar una foto responnent a la crida d'Òmnium i el Festival Cruïlla, el més probable és que la seva foto formi part ja per sempre de l'obra artística més gran del món sobre la pandèmia. *Mirades del confinament*, de l'artista internacional Joan Fontcuberta, es va inaugurar ahir a Igualada, ciutat considerada zona zero de la pandèmia, en un gran acte d'homenatge a les persones que han lluitat i segueixen lluitant encara contra la Covid-19.

Els milers de fotografies enviades per ciutadans anònims configuren onze grans imatges d'onze persones que, amb el llenguatge de signes, componen la paraula *solidaritat*. Una metgessa, una àvia, una conductora d'ambulàncies, una botiguera, una infermera, un artesà, una mestra, una família amb canalla petita, un empresari –l'única figura coneguda: Jordi Cuixart–, són alguns dels personatges que posen cara a la lluita compartida més dura que ha afrontat la societat en dècades: la lluita compartida contra el coronavirus.

L'obra és impactant per les seves dimensions –més de 40 metres– i per la seva bellesa, com tot el que crea Joan Fontcuberta. Val la pena arribar-se fins a Igualada per contemplar-la i per buscar-s'hi, i no ho dic només per escombrar cap a casa, sinó també perquè és una molt bona manera de poder recordar tota la gent que s'hi ha deixat la pell en aquesta pandèmia i, sobretot, prendre consciència que l'única manera de sortir-nos-en és amb responsabilitat col·lectiva. Un valor, el de la responsabilitat, que cada vegada queda més diluït en la pràctica nociva de repartir culpes.

EDITORIAL

Un ambiciós pla verd de la UE

La Comissió Europea (CE) ha fet públic aquesta setmana el programa 'Flit for 55', la gran aposta del govern de la Unió Europea (UE) per frenar el canvi climàtic i canviar el model de producció i de transport per deixar enrere finalment els combustibles fòssils que han estat la base del motor econòmic del continent des de la Revolució Industrial, en el segle XIX. Som davant d'un programa molt ambiciós que ara caldrà negociar entre tots els estats, amb les dificultats que això comporta, però que situa la Unió Europea al capdavant de la iniciativa mundial contra el canvi climàtic, ara mateix la principal amenaça per a la vida a la Terra, com ho demostren alguns dels episodis

meteorològics que hem vist en diferents zones del planeta els últims temps. La comissió es proposa reduir les emissions contaminants el 2030 i eliminar-les en l'horitzó de l'any 2050. Per assolir l'objectiu, la CE ho vol fer amb més impostos, regulació i inversió, un pla molt ambiciós però necessari davant una crisi climàtica que no es pot obviar i davant la qual Europa no pot caminar sola. Caldrà, en aquest sentit, un esforç combinat amb la resta de països del món, sobretot amb potències com la Xina i els Estats Units.

Una de les propostes més destacades del pla és la prohibició de la fabricació de cotxes de gasolina o diè-

sel a partir del 2035. És una data que pot semblar llunyana però que és a la cantonada. Caldrà, doncs, un esforç important de la indústria i també dels diferents governs i de la mateixa comissió per poder tirar-la endavant. Les ajudes públiques seran necessàries per abaratir el preu dels cotxes elèctrics, ara mateix molt elevat. També farà falta un control de la indústria perquè no es disparin els preus de l'electricitat, tal com ha passat a l'Estat les últimes setmanes. Les bones intencions del pla comunitari no haurien d'anar, com ha passat sovint, contra els sectors més vulnerables de la societat. Caldrà veure si els 78.000 milions d'euros previstos són suficients.

La foto

La República encadenada, enmig d'una multitudinària protesta a París contra el requisit del passaport de vacunació Covid per accedir a diverses activitats, vist com una retallada de llibertats ■ EFE

La frase del dia

Jordi Puigneró

VICEPRESIDENT DEL GOVERN

“El 40% dels incendis són negligències. Una burilla són cinquanta anys de reforestació i això no ens ho podem permetre”

Keep calm

Fa exactament una setmana, en Jordi Cussà ens va deixar. La notícia va sortir al *TN* de TV3, a *El Periódico*, *La Vanguardia*, *Ara*, *ABC*, *El País*, *La Razón* i en aquest mateix diari, a més de diverses plataformes digitals, com ara Vilaweb, *El Nacional*, i, per descomptat, la revista cultural *Núvol*. Tanta atenció mediàtica és d'agrair, ja que abans de la seva mort, al llarg dels últims vint anys, en Jordi va publicar dotze novel·les, dos reculls de contes, una obra de teatre i un llibre de poemes, a més de 25 traduccions de l'anglès (un idioma que va començar a aprendre tot llegint l'obra completa de Shakespeare amb un dic-

Jordi

Matthew Tree

cionari el costat) alhora que dirigia i escrivia obres per al grup de teatre que va fundar a Berga (Anònim Teatre). Durant aquests vint anys, dic, cada vegada que jo intentava parlar de l'obra d'en Jordi Cussà a qualsevol amic, conegut o saludat, gairebé sempre la reacció del meu interlocutor era: “Jordi qui?” Perquè dels llibres d'en Jordi se'n parlava poc o gens, atès que els crítics ressenyistes que han llegit i apreciat l'obra excepcional d'en Jordi es poden comptar amb els dits d'una mà mutilada. A propòsit: una de les coses que mai no m'ha deixat de sorprendre, a Catalunya, és el respecte o fins i tot reverència amb què es

tracta els crítics literaris, els quals, a Anglaterra, són considerats, en general, com un mal menor ineluctable (per contrast amb els periodistes literaris, que poden servir de pont de comunicació entre els autors i els lectors). Si Jordi Cussà hagués rebut el reconeixement que mereixia quan encara vivia, hauria estat més feliç i –ho dic sense cap mena de dramatisme– hauria viscut més anys. Per bé que no dubto que l'obra d'en Jordi es coneixerà cada cop més en el futur, no estaria malament si, quan aparegui un altre autor d'una categoria comparable, els crítics professionals, per fi, estiguessin per la feina.